

Дзюба Віталій,
студент
Західноукраїнський національний університет,
Москаль Володимир
аспірант
Західноукраїнський національний університет

ВПЛИВ ДИВІДЕНДНОЇ ПОЛІТИКИ НА ФІНАНСОВУ СТІЙКІСТЬ ПІДПРИЄМСТВА

Фінансова стійкість підприємства є одним із ключових понять, які цікавлять інвесторів, причому як реальних, так і потенційних. Не дивлячись на багатоаспектність окреслення параметрів фінансової стійкості сучасними науковцями, вважаємо цю категорію на пряму пов'язаною із дивідендною політикою.

На фінансову стійкість підприємства переважно впливають наступні показники:

- 1) коефіцієнт фінансової залежності;
- 2) коефіцієнт автономії;
- 3) коефіцієнт фінансового ризику;
- 4) коефіцієнт концентрації залученого капіталу;
- 5) коефіцієнт фінансового левериджу;
- 6) коефіцієнт довгострокового залучення позикових коштів;
- 7) коефіцієнт маневреності власних коштів;
- 8) коефіцієнт безнадійної заборгованості та ряд інших.

За дослідженнями Васильчук І.П., Чміль Д.О., аналіз існуючих трактувань поняття «фінансова стійкість» дозволив виділити ключові її характеристики:

- 1) це стан фінансових ресурсів, їх залучення, розподіл і використання, що забезпечує розвиток підприємства;
- 2) це рівновага активів та пасивів, а також грошових надходжень і витрат;
- 3) фінансова стійкість пов'язана із передбачуваною платоспроможністю в довгостроковій перспективі;
- 4) фінансова стійкість визначається чинниками мінливого зовнішнього та внутрішнього середовища;
- 5) фінансова стабільність може бути за допустимого рівня економічного ризику [4, с. 377].

За результатами досліджень Бруханського Р.Ф., з фінансово-економічної точки зору дивіденди є формою індивідуального привласнення прибутку (визначеної його частини), яка характеризується двостороннім взаємозв'язком відносин власності і розподілу, тобто регламентація процесу нарахування й виплати дивідендів створює економічний важіль паралельного впливу і на відносини власності, і на відносини розподілу. Специфіка даного впливу характеризується двома основними аспектами: частковий вплив дивідендної політики на відносини власності розглядається як результат участі у цих відносинах; на відносини розподілу – як спосіб привласнення певної частини прибутку [3, с. 221].

На думку Бабіченко В.В. стратегія максимізації дивідендів на сучасному етапі розвитку економіки характерна тільки для держави як акціонера. Підприємство, мажоритарні власники та менеджмент формують власну позицію стосовно дивідендних виплат, виходячи або з можливості отримання доходів, або через пріоритетність зростання вартості компанії [1].

Додаткову проблематику в умовах сучасної економіки формує застосування так званих «креативних облікових практик» в діяльності підприємств з метою «управління прибутком» і експериментування з «креативним обліком» [5, с. 43]. Новітні проблеми створює також стрімка еволюція технологій, зокрема блокчейну і криптоактивів [2, с. 51-53].

Поєднання інколи протилежних інтересів підприємства у забезпеченні стабільного рівня фінансової стійкості, з одного боку, і задоволення бажань інвесторів в отриманні належних дивідендів, з іншого боку, формує суттєву дилему, яка повинна реалізуватись у розрізі наступних аспектів впливу:

- 1) забезпечення економічних інтересів співвласників в отриманні прибутку у формі дивідендних виплат;
- 2) систематичне реінвестування прибутку з метою розширеного відтворення;

- 3) підвищення інвестиційної привабливості підприємства;
- 4) створення стабільного іміджу підприємства.

Твердженням, яке не повинно викликати сумніву стосовно впливу дивідендної політики на фінансову стійкість підприємства, вважаємо наступне – співвідношення обсягу розподіленого прибутку і обсягу нерозподіленого прибутку безпосередньо визначає рівень фінансової стійкості підприємства.

Список використаних джерел

1. Бабіченко В. В. Дивіденди в інформаційній моделі вітчизняного фондового ринку. Ефективна економіка. 2015. № 11. URL: <http://www.economy.nayka.com.ua/?op=1&z=4590>
2. Бруханський Р. Ф. Блокчейн vs розподілений реєстр // Цифрова економіка: тренди та перспективи: матеріали Міжнародної науково-практичної конференції (Тернопіль, 25 жовтня 2018 р.). Тернопіль: ФОП Осадца Ю. В., 2018. С. 51-53
3. Бруханський Р. Ф. Оптимізація процесу нарахування і виплати дивідендів у сільськогосподарських підприємствах України. Інноваційна економіка. 2010. Випуск 5 (19). С. 220-224.
4. Васильчук І. П., Чміль Д. О. Дивідендна політика та її вплив на фінансову стійкість підприємства. Бізнес-інформ. № 2'2020. С. 376-383.
5. Царук В. Ю. Креативні облікові практики в корпоративних структурах. Інститут бухгалтерського обліку, контроль та аналіз в умовах глобалізації. 2019. Випуск 3-4. С. 37-45. DOI: <https://doi.org/10.35774/ibo2019.03.037>.